Donderdag, 9 Mei 1839. No: 56.

GEWOON TE ZEGELEN

VLISSINGSCHE COURANT.

Deze Courant wordt voor den gewonen Prijs uitgegeven.

PUBLICATIE.

BURGEMEESTER EN WETHOUDERS DER STAD VLISSINGEN,

Gezien het Besluit der Edel Groot Achtbare Heeren Gedeputeerde Staten dezer Provincie van 1/5 April jl. (Provinciaal blad N°. 38), houdende herinnering aan de bepalingen omtrent de wering van schadelijk gevogelte;

Gelet op Art. 42, laatste gedeelte, van het Reglement van Algemeene Plaatselijke Policie dezer Stad, dato 2 Januarij 1827;

Herinneren bij deze de Opgezetenen dezer Stad aan de verordeningen, voorkomende in het evengemelde Artikel, welke luiden als volgt:

Elk huurder of gebruiker, zoo van landen als huizen, op het grondgebied dezer Stad, moet zorgen, dat op zijn Hof, Land of Boomgaard geweerd worden de Eksters, Kraaijen, Vlaamsche Gaaijen, Kaauwen en Veldduivennesten enz. op poene dat de straffen, voorgeschreven bij de wet van den 26e Ventose 4e Jaar, en het Provinciaal Reglement van den 13 October 1820, op hem zullen worden toegepast.

En opdat niemand hier van onkundig zij, zal deze worden afgekondigd en aangeplakt, ter plaatse waar zulks gebruikelijk is te geschieden, mitsgaders in de Stads Courant geplaatst.

VLISSINGEN, den 6 Mei 1839.

Burgemeester en Wethouders voorn.,
A. VAN DER SWALME,
Ter ordonnantie van hun Ed. Achtb.,
S. VAN DER SWALME,
Secretaris.

HERIJK DER MATEN EN GEWIGTEN.

GEDEPUTEERDE STATEN VAN ZEELAND:

In aanmerking nemende, dat, naar aanleiding van Zijner Majesteits besluiten van den 28 September 1819 (Staatsblad N°. 49), en van den 30 Maart 1827 (Staatsblad N°. 13), jaarlijks een herijk van al de Nederlandsche maten en gewigten, welke in omloop zijn gebragt en in den handel gebruikt worden, behoort plaats te hebben;

Gelet op het reglement op den herijk in deze Provincie van den 15 Februarij 1822:

Gezien de Missive van Zijne Excellentie den Minister van Binnenlandsche Zaken, van den 3 December 1837, N°. 218, en 15 April jl. N°. 191, 2e afdeeling;

BESLUITEN:

Art. 1. De herijk over het jaar 1839 van de Nederlandsche maten en gewigten, welker gebruik in het vorige jaar verpligtend is geweest, en mitsdien van alle gewigten, lengtematen, inhoudsmaten voor drooge waren, vochtmaten voor den handel in het klein en in het groot, mitsgaders van de wisse, zal in het 1e, 2e, 3e, en 5e distrikt der Provincie worden aangevangen met den 15 Mei aanstaande en gesloten op den 15 Augustus daaraanvolgende, en wordt, zoo veel het 4e district aangaat, bij ontstentenis van eenen Arrondissements-ijker, tot nadere beschikking verschoven.

Art. 2. De letter *U* zal, overeenkomstig de eerstgenoemde der bovengemelde aanschrijvingen, voor de ijkletter gedurende dit jaar gebezigd worden, en op al de geijkt of herijkt wordende maten en gewigten, benevens het bijzondere merk van den Arrondissements-ijker, worden afgedrukt of ingebrand.

Art. 3. De Arrondissements-ijkers zullen, overeenkomstig Art. 8 van voorschreven reglement, behalve in de plaats hunner woning, nog in zoodanige Gemeente van derzelver Arrondissement tot den herijk vaceren, als nader door ons zullen worden aangewezen; en op de dagen, gedurende welke zij niet in de Gemeenten buiten hunne woonplaats vaceren, ten minste gedurende *vier* uren daags hunne kantoren geopend houden, om aan de ingezetenen gelegenheid te geven tot de verificatie hunner maten en gewigten.

Art 4. Zij zullen van de uren, waarop hunne kantoren zullen geopend zijn, mitsgaders van de dagen op welke zij, uit hoofde der vereischte vacatien in andere Gemeenten, niet tot den herijk der maten en gewigten te hunnen kantore zullen vaceren, de Burgemeesters en Wethouders hunner woonplaats kennis geven, welke daarvan door publicatie en door insertie in de stedelijke of in de binnen derzelver Stad meest gelezen wordende Courant, aan de belanghebbende zullen doen kennis dragen.

Art. 5. De Arrondissements-ijkers zullen Burgemeester en Wethouders of Assessoren der Gemeente in welke zij, volgens nader overeenkomstig Art. 3 te doene aanwijzing, tot den herijk zullen vaceren, van hunne op handen zijnde komst ten minste *acht dagen* te voren informeren, en zullen deze gehouden zijn, als Burgemeesters en Assessoren der andere Gemeenten, voor welke bedoelde wordt gevaceerd, daarvan kennis te geven, ten einde de ambtenaren, publieke administratien, kooplieden, winkeliers en andere belanghebbenden door hen worden verwittigd van de plaats en van den tijd, waarop tot den herijk zal worden gevaceerd, en hunne verpligting om de bij hen in gebruik zijnde maten en gewigten, mitsgaders de strijkels der halve en kwart mudde te doen herijken, zullende de plaatselijke Besturen, behalve de ten deze vereischte openbare bekendmaking, tevens zoo veel mogelijk de belanghebbende ingezetenen hunner Gemeente, welke zij weten dat van maten en gewigten gebruik maken, te hunnen huize eene waarschuwing of kennisgeving laten doen.

Art. De Burgemeesters der Steden en Gemeenten worden uitgenoodigd, om aan den Arrondissements-ijker, voor den aanvang van den herijk, of bij deszelfs komst in de Gemeente, eene naamlijst te doen geworden van de inwoners hunner Gemeente, welke uit hoofde van hunne betrekking of hun bedrijf verpligt zijn, gebruik te maken van maten of gewigten.

Tot het opmaken dezer lijsten zal het register der patentpligtigen worden geraadpleegd, en voorts op dezelve ook gebragt worden de ambtenaren en publieke administratien, welke in derzelver ambtsbetrekkingen van maten of gewigten, tot het constateren van leverancien of werken gebruik moeten maken; wordende met betrekking tot de zamenstelling der bedoelde opgaven, eene bijzondere naauwkeurigheid aanbevolen, opdat in dezelve uitsluitend alle erkende ijkpligtigen, en geene andere dan de zoodanigen, worden opgenomen.

(*Vervolg hierna.*)

Nieuwstijdingen.

NEDERLANDEN.

VLISSINGEN, *den* 8 *Mei.* Vrijdag avond heeft Z. M. de Koning met H. K. H. Mevrouw de Prinses *Albert* eene representatie in den Stads Schouwburg te Amsterdam en Zaturdag eene vertooning in den Hoogduitsche schouwburg bijgewoond.

Gisteren ochtend vroegtijdig is Mevrouw de Prinses van Amsterdam naar 's Gravenhage teruggekeerd, werwaarts Z. M. de Koning mede vertrokken is, na deel genomen te hebben aan de godsdienstoefening in de Nieuwe Kerk, onder het gehoor van Ds. *Limburg Brouwer.*

Z. M. en H. K. H. zijn den 6 dezer omstreeks vier ure te 's Gravenhage aangekomen.

— Uit Harderwijk schrijft men van den 4 Mei: » Op den 3 dezer is van hier te water naar Veere vertrokken, een detachement, sterk 80 onder-officieren en manschappen, om aldaar den 8n daaraanvolgende op het schip *Atalante* te embarqueren, ten einde met dien bodem naar West-Indie te worden overgebragt, en wel onder bevel van den 2n Luitenant *de Vries*, van het algemeen depot der landmagt N°. 33, welke, na volbragte commissie, weder naar het moederland zal terugkeeren.

AMSTERDAM, *den* 4 *Mei.* Onder de geschenken door Z. K. H. den Grootvorst Troonopvolger van Rusland voor Hoogstdeszelfs vertrek uitgereikt, hebben wij nog het volgende te vermelden, aan den Baron *von Maltitz*, den Generaal *Klerk*, Baron *Huysen van Kattendyke*, aan elk een snuifdoos met diamanten omzet en portret van Z. Keizerl. Hoogheid, aan den Baron *van Omphal*; Baron *van Snouckaert*, en aan den Kolonel *van Tuyl*, ieder een snuifdoos met brillanten, en het naamcijfer van Z. K. H.; aan den Baron *van Groovestins* een ring met diamanten omzet; bevens nog vele cadeaux aan het overige gevolg. Aan de bedienden van het Huis des Konings is, namens Z. K. H. eene som van vier duizend en aan de bedienden van dat van den Prins *van Oranje* eene som van vijf duizend guldens uitgereikt.

— Z. K. H. de Grootvorst heeft aan den zoon van den kapelmeester der afdeeling grenadiers, *Dinkler*, en staf-muzijkant bij die afdeeling, eenen fraaijen briljanten ring geschonken, wegens eenige aan Z. K. H. opgedragene muzijkstukken.

— Aan de manschappen van het te Tilburg gekantonneerde 2e bataljon jagers, die de eerewacht bij den Grootvorst heeft uitgemaakt, is door Z. K. H. eene som van *f* 500 vereerd.

Meer andere geschenken zijn van wege den Russischen Grootvorst uitgegeven geworden, waaronder men noemt een van *f* 200 aan de *Harmonie*, welke Z. K. H. bij deszelfs aankomst te Tilburg heeft ingehaald; met betuiging van bijzondere goedkeuring aan den kapelmeester van dat gezelschap, *A. C. van Opstal.* Die som zal strekken tot daarstelling van een blijvend aandenken aan het bezoek van den doorluchtigen Reiziger.

Het gezamentlijk bedrag der geschenken, die door Z. K. H. den Grootvorst van Rusland tijdens Hoogstdeszelfs verblijf in Nederland gegeven zijn, kan, naar men ons verzekert, opongeveer *f* 40 à 50,000 geschat worden.

— Gisteren middag ontstond er brand aan den straatweg tusschen Hilversum en Soestdijk nabij het Tolhek, waardoor twee huizen tot op den grond zijn afgebrand, een van welke door eenen timmerman werd bewoond. De aangesnelde hulp heeft alleen den verderen voortgang kunnen verhoeden. Van ongelukken hebben wij niets vernomen.

— Men meldt uit Boxtel, dd. 5 Mei: Algemeen loopt hier het gerucht, dat de grenadiers nog in den loop dezer maand stellig naar 's Gravenhage zullen terug keeren. Men vermoedt, dat dit zal plaats hebben na den afloop der inspectie van den Ge-

neraal *van Geen* over dat korps, die eerstdaags geschieden moet. Ook loopt er een gerucht, dat een aantal bejaarde officieren het pensioen zullen bekomen, zoodat men eene groote promotie te gemoet ziet.

— Men meldt uit Apeldoorn dd. 2 Mei: heden werd alhier de eerste steen gelegd van het, door Z. M., onzen geëerbiedigden Koning, aan deze gemeente, uit Hoogstdeszelfs eigen fondsen, ten geschenke gegeven kerkgebouw ter dienste der gereformeerde gemeente.

ENGELAND.

LONDEN, *den 4 Mei*. Het stadjen Llanidloes, in Wales, is dezer dagen het tooneel van zulke verregaande ongeregeldheden der gewapende Chartisten geweest, dat verscheiden politie-beambten, die zich tegen hunne oproerige handelingen wilden verzetten, zwaar gewond zijn geworden, en de plaats zich zelfs een tijd lang in de magt dier oproermakers heeft bevonden.

— Het Nederlandsche stoomschip *Cerberus* is gisteren van Rotterdam op Deptfordt aangekomen. Z. Keiz. H. de Grootvorst-Troonopvolger is, toen bij met Z. K. H. Prins *Hendrik der Nederlanden* voet aan wal zettede, met een Koninklijk saluut begroet en van de zijde der Engelsche Koningin verwelkomd. Ook de Nederlandsche Gezant, de Heer *Dedel*, bevond zich te Deptford, om den Grootvorst en den Nederlandsche Prins te ontvangen. Nadat de beide doorluchtige reizigers te Deptford het ontbijt hadden genuttigd, zijn zij dadelijk, in een daartoe afgezonden Koninklijk rijtuig, waarin ook Graaf *Orloff* en de Russische Consul Generaal plaats namen, herwaarts vertrokken.

— *Rudschit Sing* wenschtte sedert lang den Gouverneur-Generaal van Indië een blijk zijner gehechtheid te geven. Nu heeft, naar men weet, de Vorst van Lahore een lijfwacht, gelijk geen Souverein ter wereld die bezit. Zij bestaat uit een corps amazonen, die, met boog en pijlen gewapend, aan de deuren van zijn paleis de wacht betrekken. Daar deze schoone garde het voorwerp der bewondering was van alle Europeërs die Lahore bezochten, zoo meende *Rudschit Sing* niet beter te kunnen doen dan Lord *Auckland* eenige exemplaren zijner amazonen te vereeren. Dienvolgens heeft hij, luidens de laatste berigten uit Indië, den Gouverneur-Generaal twintig Circassirinnen van uitmuntende schoonheid gezonden. Lord *Auckland* stond verbaast over het prachtige geschenk. Bij hetzelve was overigens een verzoek gevoegd, namelijk, dat Z. Exc. zijnen bondgenoot eenen Geneesheer zenden mogt, die in de heelkunst even zoo ervaren was als de schoone Circassirinnen in de kunst van dooden.

FRANKRIJK.

PARIJS, *den 4 Mei*. Men heeft uit Algiers tijdingen ontvangen; de vijandelijkheden staan op het punt van uit te breken met den Emir *Abd-el-kader*. De Hertog *van Orleans* zou naar Afrika vertrekken, om de troepen aan te voeren.

— Te Toulon is tusschen de soldaten van een uit Afrika terug gekeerd regiment en de matrozen een bloedige twist ontstaan. De militaire overheid heeft strenge maatregelen genomen om een einde aan deze ongeregeldheden te maken.

— Prins *Napoleon*, die thans zijn verblijf in Londen heeft, zal een werk in het licht geven: *Idées Napoléoniennes*. Ofschoon de Franschen zeer goed met de *Idéen* van wijlen oom bekend zijn, en weten, dat de neef dezelfde koestert, maar de bekwaamheid en de leepheid mist, zoo is men in Parijs zeer verlangend naar dit boek, ten einde een nieuw onderwerp voor de dagelijksche gesprekken te hebben.

— Het Fransche dagblad *le Droit* bevat het volgende niet geheel onbelangrijke stuk:

» Door toeval is het regterlijk document in onze handen gekomen, hetwelk het belangrijkste is, waarvan de jaarboeken der wereld gewagen: *het doodvonnis van Hem, dien de Christenen als den Verlosser van het menschdom beschouwen.*"

» Het gezegde stuk is in 1820 gevonden, bij gelegenheid van opdelving (naar oudheden) in de Stad Aquilla, in het Koningrijk Napels. Het was besloten in eene antieke vaas van wit marmer, en werdt ontdekt door de Commissarissen voor kunst en wetenschap, welke de Fransche legers volgden. Tijdens den veldtogt van Napels werd het, in eene ebbenhouten doos, in de sacristie van het nabij die Stad gelegen Karthuizers klooster bewaard. De vaas is nog in de kapel van Caserte aanwezig."

» Het is oorspronkelijk gegrift op eenen koperen plaat, in de hebreeuwsche taal, en door de leden van de Commissie der kunsten in het Fransch vertaald."

» De Karthuizers verzochten dringend het stuk te mogen behouden, hetwelk hun, uit aanmerking der groote opofferingen, welke zij voor het leger hadden gedaan, werd vergund."

» De Heer *Denon* heeft eene plaat van hetzelfde model laten maken en op dezelve het doodvonnis doen graveren. Bij het verkoopen van deszelfs kabinet van oudheden, werd die plaat door Lord *Howard* voor 2,800 francs gekocht. Wij geven den inhoud van het stuk, zoo als men denzelven aan ons heeft doen toekomen:

» *Vonnis, gewezen door Pontius Pilatus, Landvoogd van Neder-Galilea, inhoudende, dat Jezus van Nazaret de strafoefening der kruising zal ondergaan."*

» In het zeventiende jaar der regering van *Tiberius Cezar*, en den vijf-en-twintigsten dag der maand Maart, in de Heilige Stad Jeruzalem, toen *Annanias* en *Cajaphus* Priesters en offeraren van Gods volk waren."

» *Pontius Pilatus*, Landvoogd van Neder-Galilea, in het Voorzitters-gestoelte van het praetorium gezeten."

» Veroordeelt *Jezus* van Nazareth, om op een kruis te sterven, tusschen boosdoeners; zeggende de luide en notoire getuigenissen van het volk:

1°. Hij is een' verleider.
2°. Hij is oproerig.
3°. Hij is vijand van de wet.
4°. Hij noemt zich valschelijk Gods Zoon.
5°. Hij zegt valschelijk Koning van Israel te zijn.
6°. Hij is den Tempel binnen getreden, gevolgd door eene menigte, in de hand palmtakken dragende.

» Beveelt aan den eersten Hoofdman over honderd, (Centurio) *Quirilius Cornelius* hem naar de strafplaats te geleiden."

» Verbied aan alle personen, armen of rijken, zijnen dood te verhinderen."

» De getuigen die het vonnis hebben geteekend, zijn:

1. *Daniël Robani*, Pharisee.
2. *Joannes Zorobabes.*
3. *Raphaël Robani.*
4. *Cupet*, Ambtenaar.

» Hij zal van Jeruzalem door de poort *Strugnea* worden uitgeleid."

» Op den kant van de koperen plaat zijn gegrift de woorden: *eene gelyke plaat is aan elken stam gezonden."*

Het bovenstaand stuk, door de Fransche dagbladen *le Droit* en de *Gazette de France* als echt medegedeeld, levert weder een bewijs, van de ligtzinnigheid der Fransche natie; te verwonderen is het, dat regtsgeleerde redacteuren, gelijk die van eerstgemeld blad, hetzelve voor goede munt debiteerden, maar ergerlijk komt het ons voor, dat ook de Katholijke *Gazette de France* er eenige waarde aan toeschrijft. Lieden van eenig doorzigt zullen dit stuk aanstonds op de regte waarde schatten, doch onder het ligtgeloovig publiek, zouden velen in den waan gebragt kunnen worden, dat hetzelve eenig vertrouwen verdiende; zonder twijfel is het een verzinsel van dezen of genen ligtzinnigen Franschman.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, *den 3 Mei*. De oudste Officier der Oostenrijksche armee, de Generaal-Majoor *Pitsch von Wollischoben*, is dezer dagen in den vergevorderden leeftijd van negen en negentig jaren te Weenen overleden. Hij was reeds sedert veertig jaren op pensioen gesteld.

— In eenen brief uit Berlijn, voorkomende in de Augsburger *Algemeine Zeitung*, leest men, dat naar alle waarschijnlijkheid met Belgie een soortgelijk handelsverdrag zal worden gesloten, als met Holland; waardoor het westelijke Duitschland alsdan niet slechts de vorige keus, uit welke der twee landen het waren trekken wil, terug erlangen zou, maar waardoor dan ook, hetgeen nog nooit het geval was, de geheele Rijn en Schelde op het innigste met de Duitsche handelsbelangen in verband zal staan. » Welk schoon vooruitzigt." — zoo eindigt gemelde brief — » levert niet reeds de bloote daadzaak, dat Holland, hetwelk driehonderd jaren Duitschland den rug toekeerde, en zich deszelfs handel dienstpligtig maakte, thans de grondbeginselen van gelijkheid openlijk erkent, en voor elk gering voordeel, dat men inruimt, ons een evenredig zoo niet grooter voordeel geworden laat."

— Men meldt uit Berlijn dd. 30 April: Terwijl men algemeen dacht, dat met de verschijning van den Aartsbisschop van Posen te Berlijn, de eensgezindheid zoo goed als hersteld was, blijkt het dat de Heer *von Dunin* door aanhoudende tegenspraak, weifeling en herroeping zijner beloften eindelijk al het geduld heeft uitgeput en de personen, aan welke de onderhandeling met hem was opgedragen, alsook het hoofd van den staat tot de overtuiging heeft doen komen, dat een vergelijk nimmer zoude tot stand komen. Op last van den Koning zijn de onderhandelingen dan ook afgebroken geworden, en heeft de President der Criminele Regtbank, de Heer *von Kleist*, in gezelschap van een der eerste raadsleden, aan den Prelaat het door de hoogste Regtbank van Posen tegen hem uitgesproken vonnis van zes maanden vestingstraf en ambtsontzetting kenbaar gemaakt. Deze betreurenswaardige uitkomst komt geheel onverwacht en moet aan het geschil onmisbaar nieuwe hevigheid geven. De trotsche taal, welke van gene zijde der Alpen nu korteling aan Pruissen het verwijt van uitdelging des Catholijken geloofs en daarstelling eener Duitsch-Catholijke kerk toeduwt, zal in deze verbordeeling het antwoord vinden, dat de staat nimmer van zijn regt zal afwijken, zoodanig als hij zulks verkondigt.

— Men meldt uit Rottweil dd. 29 April: Deze morgen is de Burkardsche kruidmolen in het Neckar-dal, een kwartier van de stad verwijderd, in de lucht gevlogen; de geheele stad dreunde. Verscheiden huizen zijn zwaar beschadigd; eenige menschen gewond, drie zijn er bij omgekomen. Er moeten zich 20 à 24 centners kruid hebben bevonden.

BELGISCHE BERIGTEN.

Men meldt uit Brussel dd. 3 Mei: Eene deputatie der kooplieden uit Antwerpen is bij Vorst *Leopold* geweest, om te klagen, dat de handel aldaar, door de tolregten op de Schelde, zal verminderen, zoo niet gestremd zal worden. In April, 1838 zijn in Antwerpen binnen gekomen 171 en uitgezeild 114 schepen, en in April 1839 binnengekomen 80 en uitgezeild 74 vaartuigen. Wat zal er nu van de scheepvaart en van den handel worden als de tolregten worden geheven?

— Donderdag heeft in de vergadering der Belgische Representanten de Minister van Binnen- en Buitenlandsche Zaken het tractaat medegedeeld tusschen de Nederlanden en Belgie, door de Heeren *Dedel* en *van de Weyer* geteekend, benevens het tractaat met de vijf Mogendheden gesloten en de diplomatieke acte, waarbij de gevolmagtigden van Oostenrijk en Pruissen, als vertegenwoordigende den Duitschen Bondsdag, in diens naam toegetreden zijn tot de territoriale schikkingen ten aanzien van het Grootbertogdom Luxemburg, en waarin zij jegens de Hoven van Belgie, Oostenrijk, Frankrijk, Groot-Brittanje, de Nederlanden, Pruissen en Rusland de verbindtenis hebben aangegaan, dat de Bondsvergadering zich gedragen zou aan de bepalingen van het bedoeld artikel.

— Men verzekert dat, dadelijk na de uitwisseling der ratificatien van het tractaat van vrede, de hinderpalen in de betrekkingen met Holland van den kant van Belgie geheel uit den weg geruimd zullen worden. Aan de Hollanders, die in Belgie willen reizen, zal een Belgisch paspoort afgegeven worden, in ruiling van hun Hollandsch paspoort, zonder daartoe eenige voorloopige autorisatie te behoeven, en die Belgie alleen willen doortrekken om zich naar Frankrijk te begeven, zullen kunnen volstaan met hun Hollandsch paspoort te laten viseren.

— Een landman uit de gemeente Oostkerke, zijn landeigenaar een klap hebbende gegeven, is door de regtbank alhier tot

acht dagen gevangenis veroordeeld. Hij vond die straf voor een klap te zwaar. Te huis komende zeide hij aan zijne vrouw, dat niemand zijner familie nog zoodanige straf had ondergaan, en hij de eerste niet wilde zijn. Hij ging in een ander vertrek, verwijderde zijn kind, en schoot zich dood.

Ingezonden.

AARDENBURG, 29 April 1839.

Het is een gewoon verschijnsel, dat hij, die zich niet in staat gevoelt de waarheid van een eenvoudig en voor *hem* onaangenaam verhaal, te doen in twijfel trekken, tot persoonlijke aanvallen zijne toevlugt neemt. Ook de schrijver van den brief uit Oostburg, in het *Amsterdamsch Handelsblad*, van den 18 dezer maand, N°. 2325, opgenomen, geeft daarvan een treurig bewijs. In stede van het ergerlijk gedrag van den *voormaligen* Commandant van Aardenburg, (den Kapitein MARGADANT), met eenigen schijn van grond te verdedigen, bepaalt hij zich slechts tot eene omstandigheid, welke ik als ter loops bijbragt, terwijl het daarenboven den lezer onzeker laat, of men hier aan eene verdediging *voor*, dan wel aan eene satyre *op* den Commandant van dit district te denken hebbe. Immers, de Oostburgsche briefschrijver, na mij gereedelijk te hebben toegegeven, hetgeen ik omtrent de bewuste brug mededeelde, laat daarop in duidelijke woorden volgen, dat het mij even zoo goed als hem bewust is, dat de Commandant van het district, ten gevolge der tijdsomstandigheden, die brug *opzettelyk* in dien toestand heeft gebragt. — Niet alleen, dat ik of eenig bewoner dezer omstreken daarmede niet bekend was; maar wie van gezonde hersenen, zal het willen gelooven, dat die Commandant, de stremming der *passage* (om des schrijvers woord te gebruiken), *niet* noodig oordeelende, *opzettelyk* slechte bruggen zou laten leggen, zonder de inwoners met dat *opzet* bekend te maken; eene handelwijze, welke mij, bij de lezing, onwillekeurig aan den knaap deed denken, die, tot het verschalken en vangen der vogels, zijne slagkooi uitzet, het oogenblik met verlangen te gemoet ziende, waarop de *gewenschte buit* hem zal ten deel vallen!

Wat de Oostburgsche briefschrijver omtrent het drietal paarden voorgeeft, is eene *onwaarheid*, waarvan ik het bewijs dagelijks kan leveren; slechts *twee* paarden stonden voor den bewusten wagen, en ik zou van den schrijver wel eens weten willen, door *welk* vergrootglas hij op den bedoelden dag gekeken heeft.

Hetgeen ik nopens de ergerlijke handelwijze, van den *voormaligen* Commandant van Aardenburg mededeelde, blijft dus in zijn geheel; alleenlijk moet ik daar nog bij voegen, hetgeen mij slechts later bekend werd, en wel als eene verzwarende omstandigheid zal worden aangemerkt, dat de zoon van den bedoelden landman *zelf*, de door den *voormaligen* Commandant van Aardenburg gevorderde som, dadelijk heeft aangeboden *tegen quitantie*.

Op de persoonlijke aanvallen van den Oostburgsche briefschrijver, zij het mij vergund het volgende te antwoorden:

1°. Indien ik *door wrok* en niet door belangstelling ware geleid geworden, zou ik voorzeker de daadzaken niet *met* die verschooning hebben voorgedragen, als waarvan derzelver opgave het bewijs oplevert; ik zou ook de smaadredenen hebben medegedeeld, welke de beide landlieden, vader en zoon, zonder daartoe de minste aanleiding te geven, van den *voormaligen* Commandant van Aardenburg moesten hooren; ik zou hen bewogen hebben, (niets zou mij gemakkelijker zijn geweest); om tegen dien Commandant eene aanklagt te doen, bij den Heer Officier van Justitie, wegens eene daad, welke met de daaraan verbondene straffen, de Oostburgsche briefschrijver uit de artikelen 341-344 van den *Code Pénal*, kan leeren kennen; om van geene andere grieven te gewagen, welke ik tegen denzelfden *voormaligen* Commandant van Aardenburg zou hebben kunnen aanvoeren.

2°. Ik ben nimmer door eenige militaire autoriteit beleedigd, zoodat alle denkbeeld van wrok wegvalt, maar des niet te min blijf ik in mijn voornemen volharden, om, indien *dergelyke feiten als de onderhavige*, in vervolg van tijd onder *dezelfde omstandigheden* mogten plaats grijpen, die feiten *op dezelfde wyze* kenbaar te maken, overtuigd van steeds daarvan die heilzame vruchten te zullen plukken, als welke mijne vorige letteren reeds aanvankelijk hebben opgeleverd; overtuigd tevens, van daardoor bevorderlijk te zijn, aan de welwillende bedoelingen der Hooge Regering, die steeds alles wil hebben afgewend, wat den geest zou kunnen weren of doen verflaauwen, welke zij zoo gaarne ziet bevorderd en aangekweekt.

3°. De Commandant van het district kan zich door mijn verhaal van loutere daadzaken niet beleedigd achten, gelijk ook in geenen deele mijn voornemen was dit te doen; de slechte staat der bedoelde brug, wordt door den Oostburgschen briefschrijver *opzettelyk* erkend. Ik zie niet, dat die Commandant verder tot het voorgevallene in betrekking staat, en het zou onbillijk meer zijn genoemd worden, indien ik dien Commandant wilde wijten, wat aan een' zijner inferieuren moet geweten worden. Wel gaf ik te kennen, dat de *voormalige* Commandant van Aardenburg, in betrekking tot het voorgevallene, gedekt was, indien Zijn WelEd. Gestr. daartoe orders bezat van Hooger hand, maar dit zeide ik, om dien Commandant niet *onvoorwaardelyk* te veroordeelen. En deze daad van onpartijdigheid (let wel!) werd in de oogen van den Oostburgschen briefschrijver eene beschuldiging tegen den Commandant van het district!!!

4°. Het is waar, dat sedert den Belgischen opstand tot op heden tusschen de ingezetenen en militairen te Aardenburg, bijvoortduring de beste verstandhouding heeft geheerscht; maar het is tevens waar, dat de *voormalige* Commandant van Aardenburg, gesponen is, van lieverlede daarop eene uitzondering te maken, zonder dat echter die verstandhouding tusschen de overige militairen en burgers, daardoor in het minste is verstoord geworden.

5°. Wel verre, dat mijn stap door Aardenburgs Ingezetenen wordt betreurd, zoo is dezelve integendeel *algemeen* toegejuicht. Ik houd mij niet kon verzekerd houden, dat de Oostburgsche briefschrijver daarmede ten volle bekend is, ik zou hem verzoeken, eens herwaarts te komen, om te vernemen, hoeveel burgers den *voormaligen* Commandant, nadat deze met het door mij verhaalde voorval, de maat had volgemeten, nog hebben toegesproken.

6°. De Oostburgsche briefschrijver zegt, dat ik op een ambt van het Gouvernement wachtende ben, en het beter ware, dat ik mij met nuttigere bemoeijingen bezig hield. Hij noodzaakt mij, hier meer bepaaldelijk van mij zelven te spreken, opdat niet de lezer door zijn geschrijf in den waan gebragt worde, dat die schrijver ten minste *hier* waarheid spreekt. Toen kort na den Belgischen opstand, de ongelukkige staat des Vaderlands niet toeliet, de ter verdediging dezer streken noodige troepen, herwaarts te zenden en men, meer dan ooit daarna, voor een' vijandelijken inval beducht was, aarzelde ik niet om, met anderen mijner medeburgers, mij *vrywillig* aan den kleinen troep aan te sluiten, welke in Aardenburg gelegen was. Toen later mijne huisselijke omstandigheden zulks toelieten, bleef ik niet terug, om als *vrywilliger* in dienst te treden, terwijl ik *als zoodanig* aan de voorposten in Noord-Braband den lande trachtte nuttig te zijn. Met verlof terug gekeerd, breng ik thans mijnen tijd waarschijnlijk met nuttigere bezigheden door, dan de Oostburgsche briefschrijver, ofschoon ik dan ook geen publiek ambt bekleede moge. Wie gevoelt echter niet, dat hier onze briefschrijver, in het denkbeeld verkeerende, dat ik om zoodanig ambt vraag, mij van ter zijde, bij de Hooge Regering wil aanklagen en, op het voorbeeld van onzen *voormaligen Commandant van Aardenburg*, door het aanjagen van vrees, zijn oogmerk zoekt te bereiken. Was het voor dien *voormaligen* Commandant mogelijk, bij twee eenvoudige landlieden vrees te verwekken, onzen briefschrijver, of den persoon voor wien hij schrijft, tart ik uit, om dit bij mij te doen. Maar ik voeg hierbij, dat ik op geen ambt van het Gouvernement wachtende ben, en ik zou den Oostburgschen briefschrijver, of den persoon, voor wien hij schrijft, diep beklagen, indien *hy*, zoo' lang naar zijn tractement moest uitzien, als *ik*, naar het ambt, waarom ik *niet* vraag.

7°. Ieder *onpartijdige*, die mijn verhaal gelezen heeft, zal mij niet, gelijk de Oostburgsche briefschrijver, van laster tegen den Commandant van het district beschuldigen, maar spoedig de kunstgreep vatten, welke die schrijver heeft te baat genomen, door op evengemelden Commandant eene handelwijze over te brengen, welke den *voormaligen* Commandant van Aardenburg alleen toebehoort.

8°. Ten slotte wil ik den Oostburgschen briefschrijver wederkeerig eenen *welmeenenden raad* geven, namelijk, om niet meer in eenen *naamloozen* brief een' ander te verwijten van eenen brief *zonder naamteekening* te hebben in het licht gezonden; zich hiervan onthouden hebbende, zou hij, *althans op dit punt*, de lachspieren zijner lezers hebben in rust gelaten.

Een Inwoner van Aardenburg.

Mengelingen.

MAHMOUD EN DESZELFS HERVORMINGEN IN TURKIJE.

(*Vervolg en slot van N°. 53*).

Alle godsdiensten worden thans geduld, en nu ongeveer vier jaren geleden, verkregen de Armeniërs een gedeelte gronds tot het bouwen eener kerk, die voor een bedrag van *f* 432,000 is opgerigt.

De bouwkunde heeft groote aanmoediging verkregen en de barakken, die doorgaans buiten de grenslijnen der hoofdstad zijn gelegen, kunnen als modellen voor beschaafder landen worden genomen. Het arsenaal, de koninklijke moskee, en verscheidene paleizen, — waaronder een van steen, en geheel in den Europeschen trant gebouwd, — zijn allen door den tegenwoordigen Sultan gesticht.

Uitgebreide geschutgieterijen, geweer-, mutsen-, leder-, laken-, zijde- en verscheidene andere fabrieken, meestal door vreemdelingen bestuurd, zijn binnen de laatste zes jaren te voorschijn gekomen; doch allen zijn monopoliën van het Gouvernement. Rijtuigen werden nimmer door de opvolgers van den profeet begunstigd, vóór dat zijnen huidigen vertegenwoordiger den troon beklom. — Sedert ongeveer drie jaar, gebruikt *Mahmoud* eene kleine Engelsche phaëton, met vier paarden bespannen, welke hij bij uitstek wel bestuurd. De wegen laten echter nog veel te verbeteren over, ofschoon een voorwerp zijnde, dat des Sultans opmerking niet is ontsnapt. — Hij heeft eenen nieuwen weg laten maken van Scutarie naar Isuikmid, een afstand van ongeveer twintig uren, langs welke posthuizen en andere gerijfelijkheden voor reizigers zijn opgerigt.

Het gebruik van messen en vorken wordt algemeen; en, wat ongehoord is in de jaarboeken van Turkije: de Ambassadeurs en Christen-Opperhoofden worden in het paleis ten eten verzocht, waar de Sultan, ofschoon hij zich niet zoo ver inlaat om met hen te eten, echter ongedwongen met hen spreekt, en van den Champagne gebruikt, daar zoo men zegt, zijne vertrouwden hebben ontdekt, dat dezelve geene van die bestanddeelen bevat, waaruit de verbodene drank is zamengesteld, maar eerder onder de klasse van sherbet of limonade, dan onder die van den wijn, kan gerangschikt worden.

Eereteekens, medailles, beloonen verdienste, iets hetwelk thans meer algemeen de inwoners aanzet om belangrijke posten te bekleeden, dan de grove intrigues, die weleer tot diergelijke benoemingen leidden. De magt der Pacha's, die zich voor dezen over het leven van allen die zich in hun gebied bevonden, uitstrekte, is meer beperkt geworden.

Weleer vervielen alle bezittingen, toebehoorende aan door het Gouvernement geplaatste personen, na hunnen dood, aan de Porte, en het eigendom van dergelijke lieden, wanneer zij eenige aanspraak op rijkdom konden maken, werd voor eene genoegzame regtvaardiging gehouden om hun leven op te offeren, ten einde de publieke fondsen te vermeerderen. — *Mahmoud* vernietigde deze wet, ter zijner eere, en maakte tevens, in vollen divan, waar hij gewoonlijk presideert, eene wet, ten aanzien van het erfregt en het vreedzame bezit van eigendom.

Niettegenstaande alle schilderijen, eene menschelijke gedaante of eenig ander levend schepsel voorstellende, als mede de muzijk, in den Koran verboden zijn, is eene overwinning op deze beide hinderpalen voor de beschaving, behaald. De jonge Prinsen zijn in miniatuur geportraiteerd door eenen Italiaanschen kunstenaar, en des Sultans portret is in olie geschilderd en in het arsenaal geplaatst, en wordt, gesteendrukt, allerwege in de Stad verkocht; zijnde dit het eenigste voorwerp van dat soort dat ooit gezien is. De harmonie der welluidende klanken wordt er ook dikwijls gehoord.

Het was weleer de gewoonte, wanneer eenig voornaam persoon een bezoek ontving, dat hem eene pijp en koffij door vier knielende slaven werd aangeboden, die tevens zijnen baard parfumeerden: maar dit gebruik aan het hof afgeschaft zijnde, is bijna geheel in verval geraakt.

De harems zijn geene versierde gevangenissen meer; aan de schoone bewoneressen derzelve is het geoorloofd om voor vermaak te gaan wandelen, en zich met edel gesteenten te versieren. Bij het huwelijk van des Sultans dochters, gaf hij zijn woord dat de mannelijke afstammeling niet meer gedood, en de Prinses niet gedwongen zoude worden om de hoofdstad na verloop van drie jaren te verlaten, zoo als weleer de barbaarsche gewoonte was geweest.

De Moskeën mogen aan de vreemdelingen vertoond worden, wanneer deze eersten niet tot het gebed gebezigd worden. De drukpers, ofschoon thans slechts nog een zwak licht verspreidende, begint haren gezegenden invloed alom uit te storten; en een wekelijks nieuwsblad, in vier talen, maakt de nieuwsgierigheid van het publiek gaande.

Eenigen tijd geleden kondigde de Sultan zijn voornemen aan, om stoombooten in te voeren tusschen de onderscheiden gedeelten van zijn gebied, en om sommige plaatsen in persoon te bezoeken, welk voornemen hij werkelijk uitvoerde. Deze aankondiging bragt eene groote verslagenheid te weeg, onder de ijveraars voor oude gewoonten. — De schaduw van God verlaat de hoofdstad en derzelver omstreken! Waarlijk, het einde der dingen is nabij.

DE ADELAARSJAGT.

is eene ware tak van nijverheid onder de landlieden van Sardinie en het eiland Corsika. Het *Journal des chasseurs* vermeldt de volgende daadzaak, welke omstreeks San Giovanni de Domus Novas heeft plaats gegrepen.

Drie jonge lieden, broeders, hadden op den bodem van een afgrond een groot nest ontdekt, dat hun eenen rijken buit beloofde, doch de steilte der rots veroorloofde geen ander middel om hetzelve te genaken dan een bak aan een koord in de diepte nedergelaten, op de wijs als de metselaars hooge gebouwen bereiken, om die in te voegen of te bepleisteren. De koord werd om eenen boom geslagen, welke voor katrol moest dienen, om den waaghals te laten nederdalen en weer op te hijschen. Het gevaar was niet slechts gelegen in de mogelijkheid van in eene diepte van 150 voet te storten, maar ook in de aanranding van het roofgevogelte, dat deze rotsen bewoonde. Het lot besliste wie der broeders het waagstuk zoude ondernemen; hij die het trof, wapende zich met eenen sabel, om zich tegen de vijanden, die hij in hunne schuilplaatsen ging opzoeken te verdedigen: de beide anderen moesten de koord besturen. Nu daalt hij moedig neder, de koord wordt gevierd; hij daalt al dieper en dieper, alles gaat naar wensch, tot dat hij het voorwerp zijner begeerlijkheid met de handen bereiken kan. Hij rukt het los van de plaats; het bevatte een viertal isabelle-kleurige arendskiekens van de fraaiste soort, een kostbare schat; doch het moeijelijkste kwam nog aan, hij moest nu weer naar boven. Hij roept zijne broeders toe, dat ze hem zouden ophijschen. Zijne stem doet de holten van den afgrond weergalmen en hij gevoelt zich opwaarts bewegen. Maar eensklaps ziet hij zich besprongen door twee woedende adelaars van de grootste soort. Het was de moeder, het was de vader der vier kleinen die hij in zijnen arm wegvoerde. De aanval was krachtig, en spoedig schenen de andere roofvogels gemeene zaak met hen te maken. Een ijsselijk geschreeuw en gekras omringde hem; hij zwaait zijnen sabel naar alle zijden, doch de wolk zijner klapwiekende aanvallers werd al digter en digter, zoo dat het hem bijna niet mogelijk was allen af te weren. Daar treft op 't onverwachts de koord, de jongman slaat zijne oogen omhoog en ziet met ontzetting, dat hij de koord met het scherp van zijnen sabel getroffen en voor drie vierde gedeelte heeft doorgehouwen. Hij gevoelt op een oogenblik al het dreigende des gevaars waarin hij verkeert; eene kille huivering loopt hem door de leden, en het mag als een wonder worden aangemerkt, dat hij zijne bewustheid behouden heeft en niet in den afgrond is nedergestort. Intusschen, hij stijgt al hooger; zwijgend, onbeweeglijk wacht hij het lot af dat over hem besloten is. Eindelijk bereikt hij den rand met zijne kostbare prooi, hij is behouden. Zijne broeders laten een vreugdekreet hooren, maar hem aanziende, herkenden ze hem ter nauwernood; zijne haren waren in den doodangst sneeuwwit geworden.

(*Journ. de la Haye.*)

ALLERLEI.

De Engelsche strafwetten zijn, gelijk in vele opzigten, mede buitensporig gestreng omtrent den diefstal van huisdieren en derzelver voortbrengselen. Onlangs verscheen voor de Assises van Huntingdon een daglooner, beschuldigd twee eijeren te hebben gestolen. Het feit was bewezen, en de vastgestelde straf was zeven- of veertienjarige deportatie. De Lord Chief Justice was met de zaak verlegen. Een der Advocaten redde zijn Lordschap, door op te merken, dat de Jury niet geraadpleegd was geworden omtrent de vraag: of de eijeren waren van huisvogelen, en dat er alzoo geene termen ter vervolging bestonden. De regter, gretig deze uitvlugt aannemende, ontheft den beklaagde van de tegen hem ingebragte beschuldiging, en beveelt zijne onmiddellijke invrijheidstelling.

Op eene Catalogus van teekeningen was achter den naam *David* vergeten een punt te zetten, zoodat men las: Eene fraaije teekening, voorstellende de zalving van Koning *David* met roet.

Op den titel eener predikatie stond: De verzoeking des Heilands door Dominé *N.* In plaats van: De verzoeking des Heilands. Door Dominé *N.*

Dominé *Schyn* gaf een werk uit getiteld: Heilige Keurdichten. Door het vergeten van een punctum stond er: Schijn Heilige Keurdichten.

Zeetijdingen.

VLISSINGEN, *den* 8 *Mei.* Sedert den 6 dezer, zijn alhier ter Reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Prinses Victoria, H. Woodruff, van Hamburg, met stukgoederen; *Achilles*, E. Muller, van Memel, met houtwaren; *die Hoffnung*, R. R. de Buhr, van Embden, met garst; *de twee Gebroeders*, D. F. Volkmar, van Stettin, met tarwe; *Aeolus*, B. E. Kock, van Bremen, met stukgoederen; *Louise*, M. T. Wilt, van Stettin, met tarwe; *die Hoffnung*, J. H. Arians, van Carolinenseel, met garst; *l'Hirondelle*, A. Cordier, van New-York, met stukgoederen.

Van deze Stad zijn gezeild:

Nephtunes, G. Lamot; *Nephtunes*, J. Cabaay; *de jonge Jacob*, J. Clausen; *St. Peter*, J. Mariens, alle vier naar Rotterdam; *de Beurs*, C. von Ahlen, naar Dordrecht, alle vijf met stukgoederen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze Reede naar Zee gezeild:

Antwerpen, J. Britton, naar Londen, met passagiers en stukgoederen; *the Patriot*, W. Alexandre, naar Leith, met vlas; *Ostfrisia*, H. O. Taepken, naar Riga; *Nephtunes*, C. O. Nygren, naar Gothenburg; *Eduard*, H. A. Grunewold; *Albert en Alexander*, J. W. Brauen, beide naar Memel, alle vier met ballast; *Christine*, A. Bockhoff, naar St. Petersburg, met stukgoederen; *Ladd*, C. Zoetelief, naar Cork; *Mathilda*, M. Michaelsen, naar Exmouth; *de Commercie*, C. F. Gaukema, naar Londen, alle drie met boomschors; *Fortuna*, H. J. Leefoge, naar Embden, met stukgoederen; *Barbara Catharina*, J. A. Schottey, naar Londen, met schors.

Advertentien.

Ter Drukkerij van P. WEDTS DE SWART.